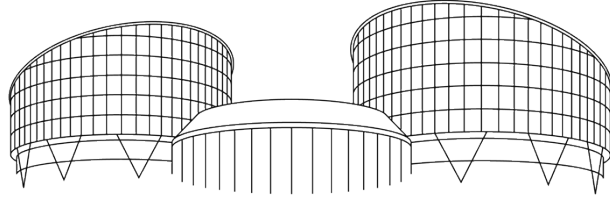

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Avrupa Konseyi/Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, 2013. Bu çeviri, Avrupa Konseyi'nin insan haklarına destek Fonu'nun desteğiyle hazırlanmıştır (www.coe.int/humanrightstrustfund). Mahkeme'yi bağlamamaktadır. Daha fazla bilgi için, bu belgenin sonunda bulunan yazarın telif hakkı ile ilgili kısmı okuyabilirsiniz.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

İKİNCİ DAİRE

GAGLIANO GIORGI/İTALYA DAVASI

(Başvuru n° 23563/07)

(Özet)

KARAR

STRAZBURG

6 Mart 2012

KESİN KARAR

24/09/2012

Bu karar Sözleşme'nin 44. maddesinin 2. fıkrasına göre kesinleşmiştir. Şekli düzeltmelere tabi olabilir.

Gagliano Giorgi/İtalya davasında,

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Daire) aşağıdaki yargıçlarla toplanmıştır:

Başkan: Françoise Tulkens,

Üyeler: Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

Işıl Karakaş,

Guido Raimondi,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Helen Keller

Daire Yazı İşleri Müdür Yardımcısı: Françoise Elens-Passos

Yukarıda belirtilen ve 31 Mayıs 2007 tarihinde yapılmış olan başvuruyla ilgili olarak Mahkeme 14 Şubat 2012 tarihinde kapalı olarak müzakerede bulunduktan sonra aynı tarihte aşağıdaki kararı kabul etmiştir:

DAVANIN ESASI

1. Başvurucu Bay Mario Gagliano Giorgi İtalya vatandaşıdır, 1949'da doğmuştur ve Milan'da yaşamaktadır. Mahkeme'ye 31 Mayıs 2007 tarihinde başvurmuştur. Mahkeme önünde Milan'da avukatlık yapan avukat B. Nascimbene ve M.S. Mori tarafından temsil edilmiştir. İtalya Hükümeti (« Hükümet ») ajanları Bayan E. Spatafora ile Bay N. Lettieri tarafından temsil edilmiştir.

I. DAVA KONUSU OLAYLAR

2. Dava olayları taraflarca açıklandığı şekliyle şöyle özetlenebilir.

A. Esas yargılama

3. Başvurucu Milan Polis Müdürlüğü Yabancılar Bürosu'nda (*Questura*) müfettişti.

4. Milan mahkemesi savcılığı, ertesi gün tebliğ edilen 5 Eylül 1988 tarihli bir kararla, başvurucuya zımmetine para geçirmekten (Ceza Kanunu'nun 317 ve 81. maddeleri) dolayı hakkında soruşturma açıldığını bildirmiş ve başvurucunun konutu, arabası ve bürosunun aranmasını emretmiş ve bu aramalar 6 Eylül 1988 tarihinde gerçekleşmiştir.

5. 9 Eylül 1988 tarihinde, başvurucunun bilgisayarına el konulmuştur.

6. 20 Mart 1989 tarihinde, Milan mahkemesi tahkikat hakimi (« hakim ») yeni aramalar yapılmasını emretmiş ve bu aramalar ertesi gün gerçekleştirilmiştir. 20 Mart 1989 tarihinde, hakim zımmetine para geçirme (Ceza Kanunu'nun 317 ve 81. maddeleri) ve sahtecilik (Aynı kanunun 479.

maddesi) nedeniyle başvurucuya karşı bir yakalama müzekkeresi çıkarmıştır. Başvurucu oturma iznine ihtiyaç duyan birçok yabancı ülke vatandaşını Yabancılar Bürosu'ndan oturma izni almaları için kendisine para vermeye itmek ve onlara bunun için baskı uygulamakla suçlanmıştır. Ayrıca başvurucu bir yabancı uyruklunun yapmış olduğu ve bu uygulamayı ihbar eden bazı beyanlarla ilgili tutanağı tahrif etmekle de suçlanmıştır. Hakim aynı olaylara karışmış olan başka altı kişinin de yakalanmasını emretmiştir.

7. 21 Mart 1989 tarihinde, Milan Polis Müdürü (*Questore*) başvurucuyu askıya almıştır.

...

8. Hakim, başvurucunun üçüncü talebi sonucunda, savcılığın yeteri kadar delil toplamış olduğu ve dolayısıyla delillerin karartılması tehlikesinin artık söz konusu olmadığı gerekçesiyle, 21 Haziran 1989 tarihinde teslim edilen bir kararla, başvurucunun tahliyesine karar vermiştir.

9. Hakim, 25 Ocak 1990 tarihinde teslim edilen bir kararla, başvurucunun zımmetine para geçirme ve sahtecilikten dolayı, Milan mahkemesine çıkarılmasına karar vermiştir (RG n°185/90). Başka yedi kişi daha adalet önüne çıkarılmıştır.

10. 8 ile 23 Mayıs 1990 tarihleri arasında yapılan altı duruşma, tahkikat ve savunmalardan sonra, mahkeme, 22 Haziran 1990 tarihinde mahkeme kalemine teslim edilen 25 Mayıs 1990 tarihli bir kararla, başvurucuyu zımmetine para geçirme ve sahtecilikten dört yıl altı ay hapis ve kamu görevinden ömür boyu men cezasına çarpmıştır.

11. 26 Mayıs 1990 tarihinde, başvurucu bu karara karşı Milan İstinaf Mahkemesi'ne başvurmuş (RG n° 4630/90) ve tahkikat ile savunmaların yenilenmesini ve beraatine karar verilmesi veya itiraz konusu olayların rüşvet suçu olarak nitelendirilmelerini talep etmiştir.

12. 5 Temmuz 1990 tarihinde, başvurucu Monza ilk derece hakimine Milan İstinaf Mahkemesi'ndeki yargılama için adresinin S. Zenone al Lambro'daki (Milan) Bayan V.S.nin konutu olduğunu bildirmiştir.

...

13. İstinaf mahkemesi, mahkeme kalemine 22 Aralık 1993 tarihinde teslim edilen 29 Kasım 1993 tarihli bir kararla, başvurucunun itham edildiği zimmete para geçirmenin bazı dönemleri için sorumlu olduğuna karar vermiş ve bu suç ile sahtecilik suçundan dolayı kendisine verilen toplam cezayı üç sene sekiz aya indirmiştir.

14. 24 Aralık 1993 tarihinde, başvurucu temyize gitmiş ve temel olarak istinaf mahkemesi kararının, 18 Mayıs 1993 tarihindeki duruşmaya katılması için gönderilen davetiyenin 5 Temmuz 1990 tarihinde göstermiş olduğu konuta değil avukatının konutuna gönderilmesi nedeniyle, iptal edilmesini talep etmiştir. Başvurucu, ek olarak, itiraz konusu olayların rüşvet suçu olarak nitelendirilmesini yeniden talep etmiştir.

15. Yargıtay, mahkeme kalemine 1 Aralık 1994 tarihinde teslim edilen 29 Eylül 1994 tarihli bir kararla, başka nedenler yanında mahkeme davetiyesinin geçersizliği nedeniyle, istinaf mahkemesi kararını bozmuş ve dosyayı istinaf mahkemesinin başka bir dairesine göndermiştir.

16. Bu arada, 10 Mart 1994 tarihinde, Milan *Questore* başvurusunun askıya alınması kararını geri almıştır. Başvurucu Turin *Questura* tayin edilmiştir.

17. Milan İstinaf Mahkemesi (RG n° 2637/94) önünde yapılacak savunma duruşmasının tarihi 29 Ocak 1996 olarak belirlenmiştir. Belirtilmeyen bir tarihte istinaf mahkemesi başvurusunun gıyaplı olduğunu beyan etmiştir.

18. İstinaf mahkemesi, mahkeme kalemine 30 Nisan 1996 tarihinde teslim edilen 1 Mart 1996 tarihli bir kararla, olayları « rüşvet suçu » olarak yeniden niteledikten sonra bu suçun zamanaşımından dolayı ortadan kalktığını beyan etmiştir. Mahkeme başvurusu sahtecilikten dolayı bir yıl hapis cezasına çarpmış, bu cezayı ertelemiş ve bir yıl da kamu görevinden men cezasına çarpmıştır.

19. Başvurucu, Temmuz 1996'dan önce, belirtilmeyen bir tarihte, yeniden temyize gitmiştir. Başvurucu duruşmaya katılma davetiyesini belirlediği adresine gönderen istinaf mahkemesi kaleminin, taahhütlü tebliğnameyi onun dikkatine sunacağına yanlışlıkla ev sahibi olan Bayan V.S.nin dikkatine sunduğunu ileri sürmüştür.

20. Yargıtay, mahkeme kalemine 18 Ekim 1997 tarihinde teslim edilen 7 Ekim 1997 tarihli bir kararla, başvurusunun temyiz talebini kabul etmiş ve dosyayı istinaf mahkemesinin başka bir dairesine göndermiştir.

21. İstinaf mahkemesi kalemi, belirtilmeyen bir tarihte, 26 Mart 1998 tarihli duruşmaya (RG n° 4288/97) çağırma davetiyesini başvurusunun avukatlarından birisine göndermiştir.

22. Bu tarihte istinaf mahkemesi tebliğnamenin geçersiz olduğunu beyan etmiş ve 11 Haziran 1998 tarihli duruşma için gönderilecek davetnamenin adli polis tarafından Bayan V.S. ile başvurusunun bu arada çalışmaya başladığı Turin *Questura* tebliğ edilmesine karar vermiştir.

23. 11 Haziran 1998 tarihli duruşmanın sonucunda, istinaf mahkemesi, aynı gün verilmiş olan ve 24 Haziran 1998 tarihinde mahkeme kalemine teslim edilen bir kararla, rüşvet suçunun zamanaşımına uğradığını beyan etmiş ve başvurusunun sahtecilikten bir yıl hapis ve bir yıl kamu görevinden men cezasıyla cezalandırılmasına karar vermiştir. Cezanın uygulanmasının ertelenmesinden yararladırmaı da onaylamıştır.

24. 2 Ekim 1998 tarihinde başvuru temyize gitmiştir. Başvurucu Bayan V.S.ye yapılmış olan 11 Haziran 1998 tarihli duruşmaya katılmaya davet etme tebliğnamesinin yetkili adli makamı doğru bir şekilde belirtmediğini ve Turin *Questura* yapılan tebliğnamenin ise üst amirine verildiğinden dolayı usulsüz yapıldığını iddia etmiştir.

25. Yargıtay, mahkeme kalemine 29 Nisan 1999 tarihinde teslim edilen 14 Nisan 1999 tarihli bir kararla, kendi içtihadına göre, tebliğnamenin üst amire verilmesinin tebliğnamenin alıcısının bundan haberdar olduğu yönünde bir karine oluşturduğu ve dolayısıyla bu tebliğnamenin usule uygun olduğu gerekçesiyle, başvurunun temyiz talebini reddetmiştir.

B. Mahkeme'ye yapılan birinci başvuru

26. Başvurucu kendisine karşı yürütülen ceza yargılamasının adilliğiyle ilgili olarak 12 octobre 1999 tarihinde Mahkeme'ye bir başvuru (n° 52228/99) yapmıştır.

27. 8 Kasım 2002 tarihinde Mahkeme, Sözleşme'nin 28. maddesine dayanarak, bu başvurunun açılca temelden yoksun olduğuna karar vermiştir.

C. « Pinto » yargılaması

28. 16 Ekim 2001 tarihinde, başvuru Bescia İstinaf Mahkemesi'ne başvurmuş ve « Pinto » yasasına dayanarak esas yargılamanın uzunluğundan dolayı maruz kaldığını iddia ettiği maddi ve manevi zararları için 60 000 000 İtalyan lirası [30 987 Euro (EUR)] talep etmiştir.

29. İstinaf mahkemesi, 21 Şubat 2002 tarihinde teslim edilen bir kararla, Sözleşme'nin 6(1). fıkrasının sadece Milan mahkemesi kararının teslim edildiği tarihten (22 Haziran 1990) istinaf mahkemesi tarafından verilen ilk kararın açıklanması tarihine (29 Kasım 1993) kadar geçen süredeki dönem için ihlal edildiğine, davaya bakan hakim sayısı dikkate alındığında yargılamanın diğer safhalarının hiçbir durgunluk yaşamadığına karar vermiştir. Mahkeme başvurunun maddi veya manevi zararının olduğunu göstermediği, her halükarda başvurunun esas yargılamanın sonucunda mahkum edilmesinden dolayı bu yargılamanın süresiyle ilgili olarak hiçbir manevi zarara maruz kalamayacağı gerekçesiyle tazminat verilmemesine karar vermiştir.

30. 24 Nisan 2002, başvuru temyize başvurmuştur. Yargıtay, 24 Ekim 2003 tarihinde teslim edilen bir kararla, bir davanın aleyhe sonuçlanmış olmasının yargılamanın süresinden kaynaklanan manevi bir zararın varlığına tek başına engel oluşturmadığına ve öte yandan yargılamanın süresinden kaynaklanan zararların ilgili tarafından kanıtlanması gerektiğine karar vererek ihtilaf konusu kararı bozmuştur. Yargıtay dosyayı Brescian İstinaf Mahkemesi'ne geri göndermiştir.

31. 20 Nisan 2004 tarihinde, başvuru Brescian İstinaf Mahkemesi'ne başvurmuş ve başka şeyler yanında Yargıtay Genel Kurulu'nun 24 Ekim 2003 tarihli kararının teslim edilmesinden sonra manevi zararın kanıtlanmasının gerekmediğine ilişkin dört tane karar verdiğini (2004 yılı, n°s 1338, 1339, 1340 ve 1341) ileri sürmüştür.

32. İstinaf mahkemesi, 21 Temmuz 2004 tarihinde teslim edilen 7 Temmuz 2004 tarihli bir kararla, Yargıtay Genel Kurulu'nun kararlarından çıkan ilkelerin geri gönderme yargılamalarına doğrudan uygulanabilir olmadıkları ve başvurunun manevi zararını kanıtlaması gerektiği ancak bunu yapmadığı gerekçesiyle, bu başvuruyu reddetmiştir. Öte yandan istinaf mahkemesi başvurunun itham edildiği suçların zamanaşımına uğramaları için ceza yargılamasının uzamasında çıkarının bulunduğunu da kaydetmiştir.

33. 15 Kasım 2004 tarihinde, başvuru temyize başvurmuştur. Yargıtay, 6 Aralık 2006 tarihinde teslim edilen bir kararla, başvurunun talebini reddetmiş ve başvurucuyu 3 000 EUR yargılama gideri ödemeye mahkum etmiştir.

...

HUKUK AÇISINDAN

I. SÖZLEŞME'NİN 6(1). FIKRASIYLA İLGİLİ ŞİKAYETLER

...

A. Esas yargılamanın süresi ve « Pinto » yargılaması kapsamında ihlalin giderilmemiş olması

34. Mahkeme başvurunun üç derece yargı mercii önünde on yıl yedi ay süren bir yargılama için hiçbir tazminat alamamasından dolayı Sözleşme'nin 6. maddesinin ihlal edildiğini iddia ettiğini kaydeder.

Önemli bir zararın yokluğu

35. Hükümet, 20 Mayıs 2010 tarihli görüşlerinde, başvurunun önemli bir zararının olmadığını belirtmektedir. Sözleşme'nin 14. Protokolü ile değiştirilen 35. maddesinin 3. fıkrasının b) bendi metnine atıf yapmaktadır. Bu bende göre Mahkeme şu koşulların gerçekleşmesi durumunda bir başvurunun kabuledilemez olduğuna karar verebilir: « başvurunun önemli bir zarar görmemiş olması; meğer ki Sözleşme ve Protokolleri ile güvence altına alınan insan haklarına saygı ilkesi başvurunun esastan incelenmesini gerektirsin. Ancak ulusal bir mahkeme tarafından gereği gibi incelenmemiş hiçbir dava bu gerekçe ile reddedilemez ».

36. Hükümet özellikle ihtilaf konusu yargılamanın uzamasının başvurunun, rüşvet suçu zamanaşımına uğradığından dolayı, bir ceza indiriminden yararlanmasını sağladığını ileri sürmektedir. Ayrıca Hükümet başvurunun yargılama sırasında zamanaşımı süresinin dolması için engellemeci bir davranış sergilediğini ileri sürmektedir.

37. Başvurucu taraf, dava sırasındaki davranışıyla ilgili Hükümet argümanlarını reddetmekte ve söz konusu zamanaşımı kararından bir yarar sağladığı iddiasını kabul etmemektedir. Başvurucu özellikle 1 Mart 1996 tarihli istinaf mahkemesi kararının cezasının ertelenmesinden yararlanma hakkını kendisine tanıdığına göre zamanaşımı kararının kendisine verilen cezanın özünde bir değişiklik yapmadığını ileri sürmektedir.

38. Mahkeme önemli bir zararın yokluğu yeni kriterinin, Mahkeme'nin esas görevi olan Sözleşme ile Protokolleri tarafından güvence altına alınan hakların Avrupa düzeyinde hukuken korunmasını sağlamaya konsantre olması için önemsiz nitelikte başvuruları hızlıca incelemesini sağladığını hatırlatır (*Stefanescu/Romanya* (kabuledilebilirlik üzerine karar), n° 11774/04, 12 Nisan 2011, § 35).

39. *de minimis non curat praetor* ilkesinden doğan yeni kabuledilebilirlik kriteri, tamamen hukuki bir bakış açısıyla bakıldığında gerçekliği ne olursa olsun bir hakkın ihlalinin uluslararası bir yargı mercii tarafından incelenmesi için belli bir ağırlık seviyesine ulaşması gerektiği düşüncesine gönderme yapar (*Korolev/Rusya* (kabuledilebilirlik üzerine karar), n° 25551/05, 1 Temmuz 2010). Bu seviyenin değerlendirilmesi doğası gereği göreceli olup olayın şartlarına bağlıdır (*Korolev*, yukarıda geçen, ve, *mutatis mutandis*, *Soering/Birleşik Krallık*, 7 Temmuz 1989, § 100, seri A n° 161). Bu değerlendirme hem başvurunun subjektif algısını hem de ihtilafın nesnel değerini dikkate almalıdır.

40. Konuyla ilgili içtihadından çıkan kriterlere bakıldığında Mahkeme, bir hak ihlalinin azgari ağırlık derecesine ulaşp ulaşmadığını kontrol etmek için, özellikle şu unsurların dikkate alınmasının yerinde olacağı kanısındadır: ihlal edildiği iddia edilen hakkın niteliği, bir hakkın kullanılmasını ihlal ettiği iddia edilen olayın ağırlığı ve/veya ihlalin başvurunun kişisel durumu üzerindeki muhtemel sonuçları (*Giusti/İtalya*, n° 13175/03, § 34, 18 Ekim 2011).

41. Bu olayda Mahkeme, ihtilaf konusu yargılamanın süresi nedeniyle, istinaf mahkemesinin, 11 Haziran 1998 tarihinde, rüşvet iddiasının zamanaşımı nedeniyle ortadan kalktığını beyan ettiğini kaydeder. Dosya unsurları yapılan indirimin ne boyutta olduğunun tam olarak değerlendirilmesine ve makul sürenin ihlali ile bu indirim arasında var olan bağın sonradan aydınlatılmasına izin vermiyorsa da, zamanaşımına uğrayan suçun ilgilinin itham edildiği iki suçtan en ağır olduğu da dikkate alındığında, bu durum şüphesiz başvurucuya verilen cezada bir indirim sağlamıştır. Mahkeme aynı zamanda başvurunun, İtalya hukukunda kendisine sunulan bir olanak olan (bakınız İlgili ulusal hukuk, yukarıda § 42), zamanaşımından feragat etmemeye karar verdiğini de kaydeder. Bu şartlarda Mahkeme, söz konusu cezada yaşanan indirimin, yargılamanın uzunluğundan normalde kaynaklanan zararları ciddi bir şekilde azalttığı veya bu zararları en azından telafi ettiği düşüncesindedir. Hem sonra Mahkeme başvuru tarafın 1 Mart 1996 tarihli kararın cezanın

uygulanmasının durdurulmasından yararlanma hakkını şüpheliye tanıdığı yönündeki görüşlerinin (bakınız yukarıda § 23) yerindeliğinden emin değildir. Bu konuyla ilgili olarak Mahkeme, Milan İstinaf Mahkemesi'nin, aynı kararlar, rüşvet suçunun zamanaşımı nedeniyle ortadan kalktığını gerçekte daha önceden beyan ettiğini not eder.

42. Şu halde Mahkeme başvurunun makul sürede yargılanma hakkı bakımından « önemli bir zarar »a uğramadığını düşünmektedir.

43. Sözleşme ve Protokollerinin güvence altına aldığı insan haklarına saygının başvurunun esastan incelenmesini gerektirip gerektirmediği konusuna gelince Mahkeme, bu kavramın Sözleşme'nin (14. Protokolden önceki haliyle) 37(1) ve 38(1). fıkralarının uygulanması için daha önceden belirlenmiş olan koşullara gönderme yaptığını hatırlatır. Sözleşme organları, istikrarlı bir şekilde, bu hükümlerin bir davanın incelenmesine, bir dostane çözüme varılmış olmasına ya da kayıttan düşürmeye ilişkin bir nedenin bulunmasına rağmen, devam edilmesini gerektirir bir şekilde yorumlamışlardır. Buna karşın, Mahkeme önüne gelmiş olan Sözleşme'yle ilgili hususta açık ve çokça uygulanmış olan bir içtihadın bulunması durumunda, bu incelemenin yapılmasının gerekli olmadığına daha önce hükmedilmiştir (başka kararlar yanında bakınız *Van Houten/Hollanda* (kayıttan düşürme), n° 25149/03, CEDH 2005-IX, ve *Kavak/Türkiye* (kabuledilemezlik üzerine karar), n° 34719/04 ve 37472/05, 19 Mayıs 2009).

44. Bu olayda Mahkeme, Sözleşme ile Protokollerinin katıldığı Avrupa kamu düzeniyle ilgili hiçbir zorlayıcı nedenin bu şikayetin incelenmesine devam edilmesini haklılaştırmadığı kanaatindedir.

45. Gerçekte, bu şikayet ceza alanında makul süre hakkı ve özellikle de « Pinto » yasasıyla getirilen çözüm çerçevesinde esas yargılamanın süresiyle ilgili bir sorunla alakalı olup bu konular Mahkeme'nin birbirini kopyalayan bir içtihadına konu olmuşlardır (başka kararlar yanında bakınız *Cocchiarella/İtalya* [BD], yukarıda geçen, *Simaldone/İtalya*, n° 22644/03, 31 Mart 2009 ve *Labita/İtalya* [BD], n° 26772/95, CEDH 2000-IV).

46. Bu şartlarda Mahkeme insan haklarına saygının bu şikayetin incelenmesine devam edilmesini gerektirmediği kanaatindedir.

47. Son olarak, yeni kabuledilebilirlik kriterinin davanın ulusal bir mahkeme tarafından « gereği gibi incelen »miş olmasını öngören üçüncü şartıyla ilgili olarak Mahkeme, bu şartın her davanın ulusal düzeyde ya da Avrupa düzeyinde adli bir incelemeye konu olmasını sağlamayı amaçladığını hatırlatır. Bu şart aynı zamanda, Sözleşme'nin özellikle 13. maddesinden çıkan ve ihlallere karşı ulusal düzeyde etkili yolların bulunmasını gerektiren, talilik ilkesini de yansıtır (*Korolev*, yukarıda geçen). Daha önce belirtilen koruma şartıyla birlikte ele alındığında bu şart, Mahkeme'nin Sözleşme ile Protokollerinin yorumlanması veya uygulanmasıyla ilgili ciddi sorunları ya da ulusal hukukla ilgili önemli

sorunları incelemesini sağlamaktadır (bakınız 14. Protokolün açıklayıcı raporu, § 83).

48. Bu olayda Mahkeme ceza yargılamasının süresiyle ilgili konunun « Pinto » yasasına göre yetkili olan istinaf mahkemesi ile Yargıtay hakimi tarafından iki kez incelendiğini, başvurucunun istinaf mahkemesinin ona parasal bir tazminat vermeyi reddetmesinden çıkardığı argümanları Yargıtay hakimine sunduğunu kaydeder.

49. Bu şartlarda Mahkeme davanın ulusal bir mahkeme tarafından gereği gibi incelendiği, çünkü Sözleşme'nin yorumlanması veya uygulanması veya ulusal hukukla ilgili ciddi hiçbir sorunun cevapsız bırakılmadığını düşünmektedir.

50. Yukarıda ifade edilen gerekçeler ve Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrasının b) bendinde belirtilen şartları göz önüne alan Mahkeme, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrasının b) bendi ile 4. fıkrasına göre bu şikayetin kabuledilemez olduğunun beyan edilmesi gerektiğini düşünmektedir.

...

BU GEREKÇELERLE, OYBİRLİĞİYLE, MAHKEME,

1. Başvurunun « Pinto » yargılamasının süresinin uzunluğuyla ilgili şikayet bakımından kabuledilebilir olduğuna ve diğer şikayetler bakımından kabuledilemez olduğuna karar verir.

...

Fransızca olan bu karar İktüzüğün 77. maddesinin 2 ve 3. fıkraları uyarınca 6 Mart 2012 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Françoise Elens-Passos
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Françoise Tulkens
Başkan

© Avrupa Konseyi/Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, 2013.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin resmi dilleri Fransızca ve İngilizce'dir. Bu çeviri, Avrupa Konseyi'nin insan haklarına destek Fonu'nun desteğiyle hazırlanmıştır (www.coe.int/humanrightstrustfund). Mahkeme'yi bağlamamaktadır ve Mahkeme, kalitesi konusunda herhangi bir sorumluluk kabul etmemektedir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi içtihatlarının veritabanı olan HUDOC üzerinden (<http://hudoc.echr.coe.int>) veya HUDOC'un bildirdiği başka veritabanları üzerinden yüklenebilir. Davanın isminin tamamen yazılması, yukarıdaki telif hakkıyla ilgili ifadelerin kullanılması ve insan haklarına destek Fonu'na referans yapılması şartıyla ticari olmayan amaçlarla kullanılabilir. Bu çevirinin tamamını veya bir kısmını ticari amaçlarla kullanmak isteyen herkesin, bu durumu belirtilen adrese bildirmesi rica olunur: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.